

MARIE ROTTROVÁ **LADY SOUL**

Marie Rottrová je na domácí hudební scéně nezpochybnitelným fenoménem. Její charisma, nezaměnitelný pěvecký projev a energie, jež z ní na koncertech i při osobním setkání vychází, ne náhodou uhranuly již několik generací posluchačů. Speciální kapitolou v její tvorbě a zásadní srdeční záležitostí pak je tzv. černošská hudba. Svou jedinečnou interpretací žánrů jako soul, blues, gospel či black dance music si ostatně po právu vysloužila přívěsko Lady Soul. A právě pod tímto názvem vydala koncem října u Supraphonu kompilaci svých jednadvaceti nejoblíbenějších soulových skladeb.

SU6517-2

Supraphonline

► „Soul byla úplně jiná hudba, než kterou jsem do té doby slyšela, úplně mě okouzila, byla plná emocí, ale taky velmi těžká na zpívání. Tak jsem to začala zkoušet a samotnou mě překvapilo, že mi to jde. Dostala jsem v Ostravě šanci zpívat každou neděli na „čajích“, a tak jsem tam začala hrát soulovou muziku,“ vzpomíná Marie Rottrová na své začátky, které se datují do druhé poloviny 60tých let.

Asi nejzásadnější vliv na její ranou soulovou tvorbu měl poslech stanice Radio Luxembourg, který ji inspiroval k vlastní oduševnělé interpretaci. Nejdříve tomu tak bylo na zmiňovaných „čajích“, a o něco později už i v rozhlasovém studiu společně s kapelami Majestic a Flamingo. Právě ve studiu Čs. rozhlasu Ostrava a také v pražském Studiu Dejvice byly nahrány první supraphonské singly a alba, jež ji zjednaly velkou reputaci a daly vzniknout přezdívce Lady Soul.

Ač Rottrová postupně tuto skvěle zvládnutou, ale časem přece jen poněkud limitující hudební formu zčásti opustila, ráda se k ní během své kariéry průběžně vrací, čemuž odpovídá i její věru obsáhlý soulový repertoár. Jeho pomyslné best of nyní najdeme na albu Lady Soul, které pečlivě sestavila sama zpěvačka. Jak ale přiznává, výběr to nebyl zcela jednoduchý: „Bylo pro mě docela těžké vybrat jednadvacet písniček, všechny se na CD nedostaly, ale myslím, že ty

zásadní soulové písničky tam jsou. Nahrávky byly pořízeny v období 1969–1990, takže jsou mezi nimi značné zvukové rozdíly, proto jsem je seřadila postupně, jak vznikaly.“

Mezi vybranou jedenadvacítkou tak najdeme všechny důležité součásti úspěšné kariéry Marie Rottrové. Písničky s mohutnou energií, výbornými českými texty zahraničních předloh (V. Čort, A. Brumovská, Z. Borovec, P. Vrba nebo J. Fikejzová) a vydařenými domácími příspěvky z okruhu kapely Flamingo/Plameňáci, ale třeba také z pera Jaroslava Wykrenta. Písničky, jež vždy zaujmou expresivním a dokonale frázovaným zpěvem i značnou dávkou nepředstíraného prožitku.

Nechybí samozřejmě ani ty Marii Rottrovou nejvíce oblíbené. „Jsou to všechny věci z repertoáru Arethy Franklin, ke které jsem opravdu vzhlížela, zvlášť blízká je mi písnička „Kdo má rád“ s českým textem Jiřiny Fikejzové,“ odhaluje zpěvačka soulové skladby, jež jsou jejímu srdci nejbližší.

Některé z nich jistě zazní i na podzimním turné. To čítá celkem deset koncertů a odstartovalo už 23. října v Rýmařově. Na vydaná Lady Soul pak Rottrová naváže v příštím roce jarním turné. „Na každém podzimním koncertu budeme CD Lady Soul křtít, a společně s mým hostem Petrem Němcem zazpíváme blok starých soulových písní,“ dodává k aktuálním koncertům Marie Rottrová.

Foto © Lukáš Kadeřábek

Foto © Lenka Hatašová

NEVER SOL CHAMALEO

Talentovaná producentka a zpěvačka Sára Vondrášková alias Never Sol vydává své druhé řadové album s názvem Chamaleo. Deska s 11 písněmi, kterou Never Sol nahrála ve své strahovské audio-botanické svatyni, se opírá především o zvuk analogových syntezátorů promítajících se v melancholických harmoniích. Nahrávka přenesl posluchače do surrealistických krajin vytvořených pomocí vrstvením hlasů, syntezátorů a samplů zvuků nahrávaných ve městech i na samotách.

Never Sol se po debutu Under Quiet vydala na výpravu za novým zvukem i novými postupy, která vyústila v druhou desku Chamaleo. Pustila se i do objevování nových možností svého hlasu, kromě hypnotizujících nižších poloh, které jsou pro ni charakteristické, posluchači uslyší i ty nejvyšší, ve kterých jako by se hlas rozběhl po hladině,

rozdvojit se a získal úplně novou energii.

„Na albu jsem se rozhodla používat jen hardwarové syntezátory, hlas a sample nejrozumnějších zvuků, které jsem si několik posledních let nahrávala na rekordér. Důležitý byl pro mě přesun pryč od počítačové obrazovky k práci s hardwarem a využívání počítače pouze jako nahrávacího

a editačního rozhraní. Byl to osvobozující krok a cesta k ujasnění si vlastního zvuku a světa,“ popisuje Sára Vondrášková tvůrčí proces.

Never Sol nahrávala album ve svém podkrovním strahovském studiu, obklopena zahradou, rostlinami a syntezátory. „Nikdo jiný do práce na albu za celý proces od

začátku do konce nijak nezasahoval, a tak je to můj niterný pohled na svět okolo a otisk mého vnitřního světa a fantazie do zvuku,“ dodává zpěvačka, která se tentokrát postarala i o produkci. Finální mix a master pak realizoval Matouš Godík.

Mediálními partnery alba jsou Radio 1, Radio Wave a časopis Full Moon.

Foto © Jiří Hroník

SU6531-2

Supraphonline

Foto © Anna Kovačič

HANA ZAGOROVÁ DŮLEŽITÉ JE TO, CO JE TEĎ!

Já nemám strach, říká v titulu svého nového alba Hana Zagorová. Populární zpěvačka se nebojí oslovit mladé autory a dát prostor jejich skladatelskému i textařskému umu. Ve spojení s originální interpretací tak vznikla kolekce dvanácti písní, které, ač nesou rukopis svých autorů, spolu krásně souzní. A hlavně souzní s osobitým projevem zpěvačky Hany Zagorové. Za všemi těmi písněmi si stojím, říká k tomu devítinásobná zlatá slavnice.

V úvodní písničce desky zpíváte, že se nekoukáte dozadu ani zpět. Skutečně si občas nedopřejete nostalgická ohlédnutí za tím, co jste dokázala, ani nějaké systematické plánování profesní budoucnosti?

Moc ne. Vidíte, zjemnila jsem to slovem moc, ale opravdu ne. Nemám v sobě zakódované bilancování a vzpomínání, ani pohledy hodně dopředu. Myslím si, že důležité je to, co je teď. A pokud si ono *teď* chci užít, ani bych nestihala sedět a vzpomínat na věci, které jsem zažila před sto lety. *(smích)*

Dá se tedy říct, že jste spíš člověkem okamžiku, který žije tady a teď?

Nevím, jestli okamžiku, ale to, co je tady a teď mě zajímá.

Na desce spolupracujete s téměř samými mladými autory; jak moc se dokážíte vcítit do vašeho myšlení?

Dokonale. Důležité je, že si mě sami nacházejí. Docela ráda bych dělala i s autory, se kterými jsem spolupracovala třeba před třiceti lety, ale oni mi žádnou písničku neposlali. Ani nevím, jestli vůbec píšou. Je to velká škoda. Například Jiří Zmožek mi napsal desítky opravdových slággrů, ale tentokrát mi nenapsal nic. Což mě mrzí.

S některými mladými kolegy, autory písniček, spolupracujete už poněkodlikáté...

Ano. Když jsem třeba dostala příslib dvou písní od Radůzy, věděla jsem, co asi napíše, jak budou vypadat. A znovu jsem byla nadšená, jsou nádherné. S Markem Ztraceným jsem spolupracovala prvně, a taky to bylo moc krásné. Takhle bych

mohla jmenovat všechny, kteří mi na moje nové cedéčko vytvořili písničky. Za všemi si stojím, všechny se mi líbí.

Mnozí z vašich autorů, třeba Martin Chodúr, Xindl X nebo zmínění Marek Ztracený a Radůza, jsou sami zpěváci. Asi vás těší, že – ač by si ty písničky mohli nechat pro sebe –, věnují je vám...

Jasně. Vždycky si říkám, proč si je nenazpívají sami? Už na těch demosnímčích, které mi posílají, je zpívají ohromně. Moc si toho vážím.

Opravdu se třeba Marek Ztracený nebo Xindl X dokážou ve svých textech tak dobře vcítit do vaší ženské duše?

Rozhodně dokážou. Napsali texty, se kterými souzním, dokonce používají termíny, které normálně při řeči používám já. Jako bych si ty texty napsala sama, jako by to šlo rovnou ze mě, z mojí pusy. To souznění je opravdu veliké. A týká se to samozřejmě i Radůzy.

Vy sama máte na desce jenom jeden text, shodou okolností k jediné zahraniční písni na albu. Přitom jste zdatná textařka!

Víte, jako textařka nejsem žádný chrlíč. Text mi vždycky dá hodně práce. Tu písničku, která má můj text, jsem slyšela v létě a řekla jsem si, že bych ji na desce ráda měla. Tak jsem si ji otextovala. Ale víc textů na cedéčku opravdu nemám, a ani mě nenapadlo, že bych na ně otextovala víc písní. Se všemi textaři, kteří se na desce podíleli, jsem spokojená.

Jak vypadá – v uvozovkách – výrobní postup písničky od prvního kontaktu

s autorem do chvíle, než se hotová ocitne na albu?

Když dostanu od autora demosnímek, poslechnu si ho. Rozhodnutí, jestli písničku na album zařadím nebo nezařadím, je pak okamžité. Buď ji cítím, nebo ne. Pravda, taky se někdy stává, že já sama přesvědčím sebe samu, že ano. *(smích)* Ale v případě alba Já nemám strach k téhle situaci nedošlo. Všechny písničky jsou fajn a chtěla jsem je dělat od prvního poslechu. Když si tedy písničku zvolím, zavolám autorovi, poděkuju mu za ni – a pak už je moje. *(smích)* Od té chvíle už se s autorem moc neradím. Oslovím pana aranžéra, v tomto případě Daniela Hádlu, radím se s ním o aranžích, a pak oslovím studio. Z něj mi dodají aranžmá, zase si ho poslechnu, a když je hudba nahrána, jdu do studia. Bývám připravená, a tak už se pak točí velmi rychle. Za jednu frekvenci natočím dvě nebo tři písničky. No a pak probíhá takzvaná míchačka, pan Hádl mi pošle výsledek, diskutujeme spolu, něco opravujeme, přidáváme, vypouštíme. Pak se nahrávka pošle na mastering – a deska je hotová. Zní to velmi jednoduše. *(smích)*

Vydavatelství prezentuje vaši novou desku jako umný mix popu a šansonu. Cítíte to taky tak nebo nad žánry jednotlivých písniček ani tolik nepřemýšlíte?

Přemýšlím a hledám společného jmenovatele. Písně dělím na ty, které se mi líbí a ty, které se mi nelíbí. Ty druhé, tedy co se mi nelíbí, na cedéčku nejsou. A ty druhé mohou mít široké rozpětí v pocitech i ve vyznění. Mohou být slágrové, rychlé nebo pomalejší šansonové – ty mám moc ráda. Ale mám pocit, že jsem nikdy neměla na albu tolik rychlých písniček, jako právě na tomhle.

V titulní písničce zpíváte o věcech, ze kterých nemáte strach – z životaběhu, z toho, co přijde, a tak dál. Z čeho naopak máte strach?

Je zbytečné mít strach z věcí, které nemůžete ovlivnit. To je ten životaběh – a tam se vejde absolutně všechno. Naopak mám strach z věcí, které se ovlivnit dají. Od hlouposti přes zlobu, nespravedlnost a smutek, až k životu bez lásky. U věcí, které můžete změnit, je vždycky naděje, že se můžou změnit.

Setkáváte se kolem sebe s takovými jevy, jakými jsou zloba, zášť nebo závist, často?

A kdo ne? Postupem let se ale raději negativním lidem vyhýbám. Ovšem jsem často zklamaná. Před lety bych možná měla snahu někoho nebo něco napravovat, dnes mi to přijde jako ztráta času. Život běží hodně rychle a boj s hloupostí nebo záští je velmi, velmi těžký.

V jedné z písniček na albu zpíváte, že jste asi stará škola. Jak vypadá stará škola v české populární hudbě?

Podívejte se na mě, a vidíte to hned! *(smích)* Možná je to v tom, že si vážím hodnot, které se dnes podceňují – třeba pravdomluvnosti a charakteru.

Album Já nemám strach končí písní Ať mír nás provází a zpívá se v ní: ať mír nás provází, ať láska nabývá, nesmíme zapomenout... Dá se říct, že tahle myšlenka je vaším krédem?

Myslím si, že by to mohlo být krédo nás všech!

SU6539-2

Supraphonline

Foto © Anna Kovačič

Hana Zagorová po albech *Vyznání* (2014) a *O Láске* (2016) pokračuje ve spolupráci s mladými autory, kteří jsou často velmi úspěšní ve svých vlastních hudebních kariérách. Někteří s Hanou Zagorovou spolupracovali již na předešlých albech, jiní se objevují poprvé. Sama zpěvačka k tomu dodala: „Potěšilo mne, že mi písničky napsali autoři, kteří sami i zpívají. To nebývá až tak obvyklé!“

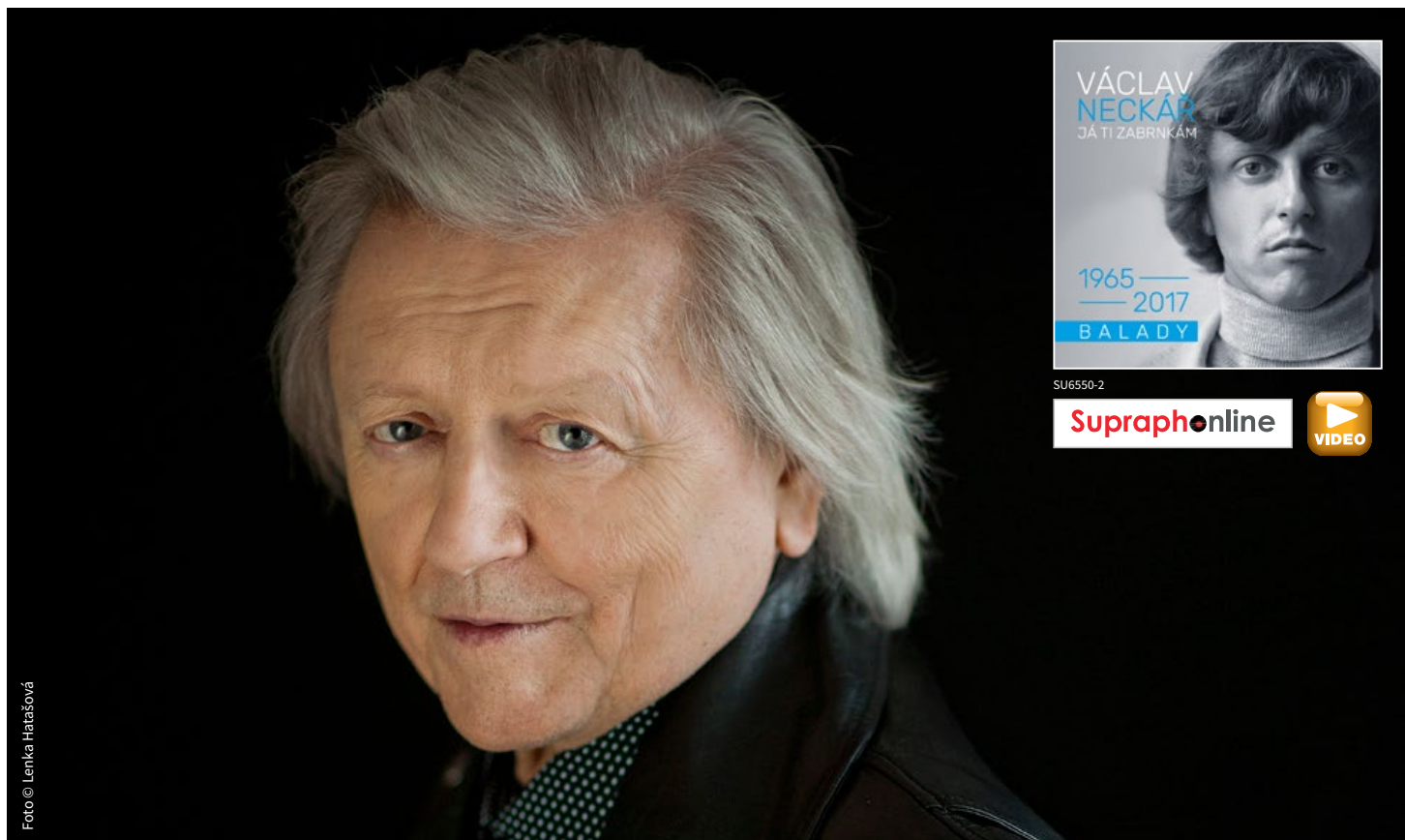

Foto © Lenka Hatašová

VÁCLAV NECKÁŘ

NEJKRÁSNEJŠÍ BALADY NA DVOJALBU

Jeden z dlouhodobě nejpobulárnějších zpěváků domácí popmusic Václav Neckář oslavil letos v říjnu hned dvě výročí, a sice pětasedmdesáté narozeniny a současně neuvěřitelných pětasedesát let na jevišti. S dárkem pro oslavence přichází i Supraphon, který vydává dvojbalbovou kompilaci takřka čtyřiceti Václavových balad Já ti zabrnkám / Balady, jež mapuje pomalejší písně z jeho obsáhlého repertoáru od roku 1965 až po současnost. Společně s fanoušky pak Neckář svá letošní půlkalatá jubilea oslaví 26. listopadu v domovském Ústí nad Labem, kde v tamějším Severočeském divadle odehraje speciální narozeninový koncert.

„Vybírat z těch více než 500 nahrávek, které jsem pro Supraphon natočil, a jsou v jeho archivu, nebyl problém. Vybírali jsme je společně s producentkou Supraphonu Janou Helgovou, s Milošem Skalkou a s bráchou Honzou. Problém byl však v tom, že se jich vybralo víc a na ta dvě CD by se nevešly. Musel se tedy udělat užší výběr, který jsme už přenechali jen Milošovi, jenž navíc opatřil booklet alba rozsáhlým textem,“ vysvětluje Neckář genezi novinky Já ti zabrnkám.

Ač si Neckář zprvu vydobyl uznání především za energicky taneční písně, jsou balady jeho skvělou druhou tvář. Mezi necelými čtyřmi desítkami vybraných skladeb najdeme všechny zásadní songy od Tu kytaru jsem koupil kvůli tobě až po aktuální novinku Andílku náš, již Václav nazpíval společně s mladou zpěvačkou Denistou „Dessi“ Veverkovou.

Vedle převzatých skladeb typu Lady Jane, Massachusetts, Suzanne nebo Chci tě líbat se časem ukázalo, že Neckářovo pěvecké potřebné křehké a hereckým talentem podpořené podání je výzvou také pro domácí autory. Hudebně i textově kvalitně, zprvu z pera například Bohuslava Ondráčka, později Oty Petřiny nebo bratra Jana, se urodily další velké hity. Bylo o čem zpívat, když mnohokrát Zdeněk Rytíř, ale také Jan Schneider, Ladislav Kantor a další psali texty

přímo pro tohoto konkrétního interpreta.

Návrat po těžkém onemocnění byl v roce 2005 příznačně oslaven baladou Oči koní, s obrovským ohlasem se o šest let později setkala píseň Půlnoční od skupiny Umakart, autorů věkově i stylově zdánlivě velmi vzdálených. Pilně koncertující Václav Neckář stále dokáže roztancovat celý sál, jeho pódiově nabízené pomalé písně však mají silné kouzlo moudrého stáří, naplno prožitého života, citu pro dramatickosti i nepředstírané něhy v kontaktu s publikem. Také proto byla k oslavě 75. narozenin vybrána právě tato část repertoáru, plná velkých hitů i písniček důležitě doplňujících Neckářův baladický portrét. Když pak přijde na ty skladby, které sám Václav považuje za své srdeční záležitosti, říká: „Asi jsou to hlavně ‚Kdo vchází do tvých snů, má lásko‘, ‚Nautilus‘ anebo ‚Podej mi ruku a projdem Václavák‘...“

Je jisté, že některé z výše zmíněných skladeb zazní také naživo na chystaném narozeninovém koncertě 26. listopadu v Severočeském divadle opery a baletu. „Budu vzpomínat na mé pěvecké začátky, které se odehrály právě na prknech ústecké opery, když mi bylo 10 let. Za doprovodu Bacilů a smyčcového kvarteta zazpívám písně od dob Mefista v pražském Rokoku a Golden Kids, až po současnost. Kdybych to krátce ohraničil, tak od ‚Ša-la-la-la-li‘ po ‚Půlnoční‘.“

Foto © Lukáš Kadeřábek

EVA OLMEROVÁ – ČEKEJ TIŠE

VYCHÁZÍ JUBILEJNÍ REEDICE LEGENDÁRNÍHO ALBA NA CD I LP

Brzy by oslavila půlkulaté narozeniny (narozena v lednu 1934), odešla však bohužel mnohem dříve. Zpěvačka od pánaboha, stylově ne zcela ukotvená, ale ve všech podobách výtečná, a také žena živel. Reedice vinylového alba z roku 1993 se dočkala zvukové úpravy, nového grafického ztvárnění a v podobě CD také doplnění šesti bonusovými písněmi.

Základní čtrnáctka skladeb je původním vydáním datována mezi roky 1968 až 1983. Najdete tu Olmerové nejslavnější písně s texty Jiřího Grossmanna nebo Aidy Brumovské. Nechybí temný bluesový repertoár skladatele/textaře Josefa Kainara, lehký jazzik kamaráda Luďka Hulana či slavný

tradicional O, Happy Day s textem Zdeňka Borovce. Doplněním obrazu hlasově, frázováním a celkově mimořádné zpěvačky je původně Piafové Non, je ne regrette rien, v českém překladu Ronalda Krause jako Jdou, léta jdou. Mezi bonusovou šestici skladeb najdete scatovou legráčku s Jiřím Suchým na

téma Muž a žena, semaforové Slunce zhaslo dojetím, dva kousky trampského písničkáře Jarky Mottla nebo připomínku skutečnosti, že Eva Olmerová se skvěle popasovala i s repertoárem Traditional Jazz Studia.

Stylový obal Karla Halouna a Luďka Kubíka skrývá to nejpodstatnější z Olmerové

repertoáru šedesátých a sedmdesátých let. Je to výběr zásadních písniček pro nejširší okruh posluchačů, v mnoha případech na první poslech, v těch ostatních pak povědomě znějících všem pamětníkům. Je to její vůbec první kompilace, která vyšla v roce definitivního odchodu, tedy 1993.

Foto © Otto Diabola

Foto © Otto Diabola

Foto © Otto Diabola

OLDŘICH VESELÝ

ČERNÝ RACEK / TO NEJLEPŠÍ

K nedožitým sedmdesátým narozeninám Oldřicha Veselého vydává Supraphon album pojmenované Černý racek / To nejlepší. Poctou mimořádnému talentu brněnského rockera je tato kompilace šestnácti skladeb z let 1968 až 2011, představujících ho jako skladatele kultovních písní pro Synkopy 61 / Synkopy, ale především jako jejich pěveckého interpreta v různých kapelových sestavách, včetně Blue Effektu.

Veselého silné melodické nápady, občas koketující s motivy klasické hudby, často zařaditelné do kategorie kvalitního art rocku a vždycky nesoucí pečť jeho schopnosti procítění, nepochybně patří k tomu nejlepšímu, co u nás v tomto oboru vzniklo. Také jeho instrumentální zdatnost, kombinovaná s vytouženým zvukem kvalitních varhan a pozdějším umným využitím elektroniky, je pozoruhodná. Přidejme k tomu jeho zásadní vokální „brněnskost“, tedy zvláštní talent podat témata sverázně,

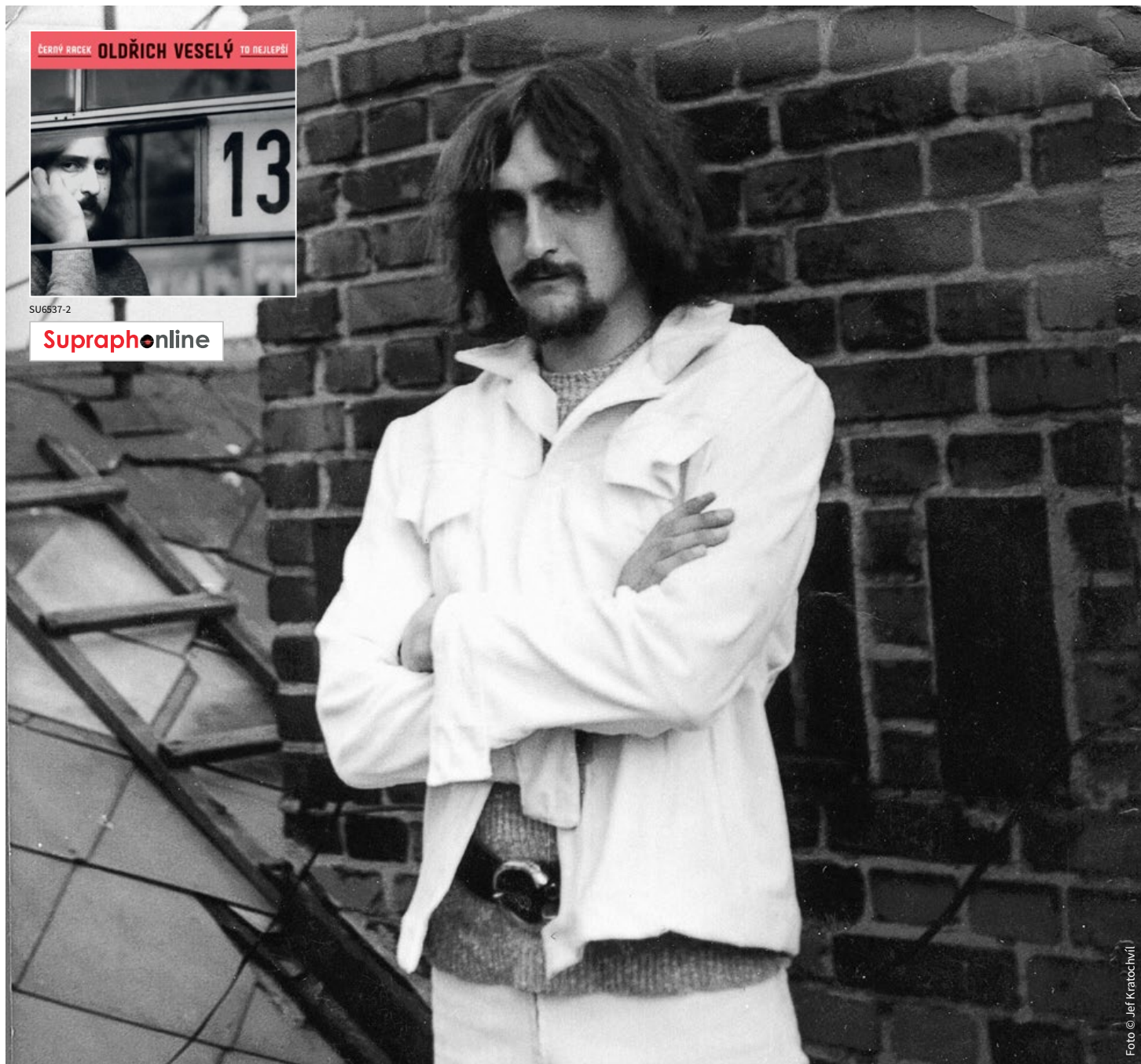
nevykalkulovaně, mužně pateticky. Ve spojení s výraznými texty Milana Hanáka nebo Pavla Vrby vznikaly kompozice vícevrstevné, vícedílné, občas mnohaminutové, ale nikdy nudící. V jeho tvorbě v různých etapách snad můžeme vystopovat inspiraci Uriah Heep, Yes nebo Genesis, ale ve výsledku je tam vždycky zásadní poznávací znamení Oldřich Veselý. Skladatel a zpěvák od pánaboha, upřímný člověk a jedna z možná poněkud nenápadně, ale trvale zářících hvězd našeho rocku.

Posluchači se mohou těšit na nový zvukový remastering Miloše Makovského. Album obsahuje nahrávky z katalogů firem Supraphon, Panton, Opus, FT Records, Disk Systems a z archivu Českého rozhlasu. Naleznete zde také výpravný booklet se vzpomínkovým textem Petra Gratiase, kompletní diskografii a archivními fotografiemi.

„Osud nedopřál Olinu Veselému dosáhnout letošní listopadové sedmdesátky. Na titulu alba je – narozený 13. – symbolicky v tramvaji č. 13. Ta šalina už nejzdí, on už

s námi není,“ dodává k titulní fotografii také nedávno zesnulého Jefa Kratochvíla editor kompilace Karel Deniš.

K výročí nedožitých sedmdesátin Veselého se 13. listopadu v pražském divadle Hybernaria koná koncert s názvem Černý racek a ti druzí. Připomíná jubileum nejen Oldřicha Veselého, ale i nedožitě výročí jeho spoluhráče, baskytaristy Synkopy 61 Jana Čarvaše a zpěváka Boba Fridla, kteří se narodili ve stejný den. Vystoupí zde Synkopy 61, Lešek Semelka & S.L.S a Martha a Tena s Proffessorem.

BARBORA HRZÁNOVÁ & ANETA LANGEROVÁ

PANE BŮH, TADY ANNA JE PŘÍBĚH PRO OTEVŘENÁ SRDCE

Kultovní kniha britského spisovatele Sydneyho George Hopkinse alias Fynna *Pane Bůh, tady Anna* vyvolává už několik desetiletí ve čtenářích dojetí, úsměv a současně i jiný pohled na svět. Tohle dílo dělá člověku dobře, a přitom je poučné. Bezezbytku to platí i o jeho nové zvukové podobě. Pod taktovkou významné režisérky Hany Kofrákové se o ni postaraly herečka Bára Hrzánová a zpěvačka a skladatelka Aneta Langerová. Čtení je to procítěné, plné něhy i humoru, a muzika je přesně taková, jakou vyprávění o čtyřleté holčičce Anně, která svým čistým přístupem k životu otevírá ostatním oči, potřebuje. Velkou zásluhu na vyznění nahrávky má i kouzelný překlad Ladislava Šenkeříka.

Nad novým vydavatelským počinem Supraphonu si povídám s oběma protagonistkami.

Dámy, v anotaci audioknihy říkáte, že vám původní kniha oběma zásadně vstoupila do života. Jak?

Bára: Svým poselstvím. Anna má velký dar: prosvětluje místa, která se mohou zdát temná a chaotická. Vidí je svým jasným, neokoralým okem. Svoji touhou věci uchopit, pochopit, dát si je do srdce a žít s nimi, otevírá místa, která by se nám mohla zdát nepřehledná. Anna nám je zpřehledňuje – v chaosu vidí řád. A když si tímhle způsobem prostor kolem sebe pročistíte, vzbuzuje to obrovskou naději. To je pro mě z té knížky nejpodstatnější.

Aneta: Z té knihy salá obrovská životní síla, se kterou Anna ten řád nachází. Způsob, jakým všechno kolem sebe pojmenovává, vám jednak dává onu naději, jednak nový pohled na všechno, co se kolem vás děje. Ať už se to týká víry, přírody, samotného života. Přitom je to všechno kouzelně formulované – jakým způsobem Anna mluví s Fynnem, jak obecně mluví, to je nádherné! A neustále pokládá otázky, na které není jednoduché si odpovědět. Člověk se zamyslí, a může v tom všem najít oporu pro vlastní život.

Čtenáře či posluchače možná napadne paralela, podobnost knih *Pane Bůh, tady Anna* a *Malý princ*. V obou je hodné lásky a mluví se o čistotě, odpovědnosti a smyslu bytí. Cítíte to taky tak?

Bára: Ano, je to hodně podobné. V obou případech jde o čistý, nezanesený pohled a hledání pravdy. Současně jsou oba zmínění hrdinové láskyplní, a to k celému světu. V naší knize Anna říká: dokážu milovat lidi, zvířata, čmrlíky i špinu, a ten výčet pokračuje, celým svým srdcem. To má společné s malým princem. Obě knihy jsou o lásce.

Aneta: Vidět věci tak, jako Anna – to je mi velmi blízké. Je to cesta k něčemu, co mě upevňuje, co dává smysl a je čisté a bezelstné.

Kniha je psaná mistrovským jazykem, v zásadě se přizpůsobuje mluvě čtyř, pětileté holčičky. Jak se takový text čte?

Bára: No, po několika hodinách je to už trochu únava, (smích) ale ten jazyk je opravdu moc pěkný. Když čtete něco, co vás zasahuje přímo v srdci, jde to daleko lépe, než kdybych, nedej pánbůh, musela číst něco, s čím nesouzním. Díky Fynnovu jazyku můžu vlastně mluvit sama za sebe...

cítím, že to napsal přímo pro mě. Ještě jednou mu za to děkuju! (smích)

A jak se píše hudba k takovému textu?

Aneta: Důležité pro mě je, že mám ten příběh moc ráda, že s ním souzním. V tom to pro mě bylo jednodušší. Nicméně vystihnout krásu sdělení téhle knihy pro mě bylo velmi těžké. Soustředila jsem se hlavně na Annu a vztah Anny a Fynna. Nechávala jsem na sebe působit vše, co sděluje, a hudbou jsem se snažila reagovat. Důležité jsou samozřejmě i další postavy, jejich vztahy, a všechno, co se kolem děje. Na tohle všechno jsem myslela. Zvolila jsem takovou, řekla bych, nahou, prostou formu hudby, aby to celé bylo co nejčistší. Nejsou tu žádné velké aranže, celé je to otevřené. To pro mě byl základní krok k tomu, jak vystihnout Annu jako takovou.

Namluvený text s hudbou na desce krásně ladí, i když jste nenatáčely společně...

Bára: Na svoji práci jsme obě potřebovaly určitý čas a nořily jsme se do ní plnou vahou každá zvlášť. Když jsme pak ve studiu kombinovaly text, který jsem načetla,

a muziku, kterou nahrála Aneta, vzniklo neuvěřitelné souznění! Dumaly jsme, kam dát určitou hudbu, a ve výsledku to vypadá tak, že jsme ve studiu seděly spolu a reagovaly jsme jedna na druhou. Anetina hudba odpovídá melodii mého hlasu, rytmu i náladě. Vypadá to tak, že Aneta je se mnou ve studiu, čeká, jak budu číst, a podle toho hraje. To je požehnané.

Aneta: Před vymýšlením jednotlivých motivů jsem slyšela kousek Bárou načteného materiálu, ale hlavně jsem se nořila do textu, soustředila se na Annu a na to, co mi dává a co ve mně vyvolává. Já ani jinak psát neumím. Věc ve mně musí něco vyvolat a to pak, skrze muziku, její formu a podobu, jde zase ven.

Cédéčko končí dvěma bonusy – zhubebněným Shakespearovým sonetem Milovat a zpívaným monologem Anny na téma Až umřu. Vytryskly z vás, Aneto, tyhle věci hned nebo vás stály hodně přemýšlení?

Aneta: Já jsem přemýšlela úplně nad vším! Trápila jsem se tím, jak věc uchopit, jak se k ní postavit. Je to moje první zkušenost s audioknihou a potřebovala jsem zkrátit svoji sebekritiku, abych vůbec něco

Foto © Lukáš Kaderábek

mohla pustit ven. Navíc, jak už jsem říkala, je ta muzika úplně obnažená, nahá, žádné velké aranže, se kterými jsem zvyklá pracovat. Najednou tu je jenom piano a můj hlas, a navíc to hraju já, přestože nejsem žádný klavírní virtuóz. Ale asi právě v tom spočívá celá ta přirozenost, cesta, kterou jsem se k Anně mohla prokousat. Jako kdyby to na to piano hrála malá holka. Nějakou dobu jsem na to hodně myslela, ale pak jsem si řekla: ano, tohle je ono! Jako kdybych někud dostala svolení.

K těm aranžím jste dospěla hned nebo po delších úvahách?

Aneta: O tom jsme mluvily s Bárou hned na začátku. Řekla jsem jí, že tady cítím velmi prostou muziku, Bára souhlasila, pak jsem to řekla paní režisérce Kofránkové, taky souhlasila, tak jsem do toho šla. Současně

v nahrávce slyšíte všechny ty zvuky okolo. Je to, jako kdybyste stál hned u klavíru a slyšel klapat všechny jeho klapky. Je to skvělé využití atmosféry nástroje a současně účinná cesta přiblížení se k Anně a jejímu příběhu.

Dámy, je pravda, že jste spolu dávno před myšlenkou na audioknihu někam jely a nezávisle na sobě jste si tuhle knihu obě vzaly s sebou?

Bára: To je pravda. Před časem jsem Anetu přemluvila, aby se mnou jela na jogínský pobyt k moři. Cestou jsme se bavily a Aneta najednou o něčem řekla: pane Bůh, ať to vyjde! Já jsem zbystřila a ptala se, jestli zná knihu Pane Bůh, tady Anna, že je to moje srdeční záležitost. Aneta odpověděla, že ji právě začala číst, ale že je teprve u předmluvy. Já, netrpělivka,

jsem jí ale chtěla s Anetou co nejdřív sdílet, určitě dřív, než by si ji při svém vytížení přečetla sama. Tak jsem navrhla, že jí knihu během pobytu přečtu. A opravdu: v Řecku u moře, mezi cvičeními jógy, jsem jí celou knihu přečetla. Aneta mě pak přesvědčovala, že ji mám načíst pro Supraphon jako audioknihu, a já že ano, ale pouze když k ní muziku napíše právě Aneta. A všechno se to stalo.

Mimochodem – může jóga ovlivnit chápání knihy Pane Bůh, tady Anna?

Bára: Nevím, jestli zrovna téhle knihy, je to obecnější. Pokud se józe opravdu věnujete a snažíte se ji uchopit, pokud ji neberete jen jako tělesné cvičení pro to, abyste byl happy, svěží, žádoucí a veselý, tak ovlivňuje celý váš život. Podívejte se třeba na mě: řekl byste, že jsem cholerik? (smích)

Myslíte si, Aneto, že audiokniha může rozšířit počet vašich fanoušků?

Aneta: To úplně nevím. Řeknu to trochu jinak. Ti, kteří poslouchají hudbu, kterou děláme s kapelou nebo s Jakubem Zitkem, asi ucítí, že se soustřeďujeme i na jejich témata, na podobné věci, kterými žijí i oni. Moje muzika vychází z podobných hodnot, které současně nacházím ve Fynnově knize. Věřím tedy, že audiokniha udělá mým fanouškům dobře, že je potěší a možná i pomůže některé věci lépe pojmenovat.

Kam byste audioknihu rády dostaly?

Bára: K otevřeným, vřelým a chápajícím lidem. Myslím si, že je úplně ideální pro rodinný poslech. Děti budou chápat, a rodiče se dozvědí mnoho a mnoho z toho, o čem třeba vůbec nepřemýšleli. A do případných pochybností jim může přijít světlo.

Foto © archiv Art Shock

Foto © Š+S archiv Adrieny a Ludka Sobotových

MILOSLAV ŠIMEK & LUDĚK SOBOTA

KOMPLET 1977–1983 – KLASIKA A OBJEVY

Nový komplet 10CD navazuje na předchozí boxy Šimek & Grossmann (SU6183-2) a Šimek & Sobotka & Nárožný (SU6401-2). Zachycuje vývoj humoru Miloslava Šimka a jeho divadelní skupiny v letech 1977–1983, v němž došlo k postupnému přerodu společné komické trojice s Petrem Nárožným ve dvojici Šimek & Sobotka, kteří se v této době pokouší znovu definovat své autorské a interpretační partnerství. Na

deseti CD se můžeme přesvědčit, že Šimek a Sobotka byli ve své době respektováni jako nositelé originálního a nápaditého humoru a jako takoví účinkovali nejen v divadle Semafor, ale objevovali se i v různých televizních pořadech a na gramofonových deskách. Odtud také pocházejí záznamy použité na kompletu. Cílem výsledné kompilace ale není jen zmapování vývoje humoru obou protagonistů. Jde i o zachycení atmosféry

doby v tématech, jimiž bavili své publikum, a v hudebním doprovodu, tedy v písniích zpěváků, kteří patřili ke stálému přátelskému týmu dvojice těchto mimořádných komiků.

Komplet vydává Supraphon 23. listopadu 2018 ve výpravném 10CD-boxu. V nahrávkách hovoří a zpívají Miloslav Šimek, Luděk Sobotka, Petr Nárožný, Jana Svobodová, Luboš Svoboda, Uršula Kluková, Valerie

Čížmárová, Viktor Sodoma, Pavel Bobek, Zuzana Burianová, Miluše Voborníková, Miroslav Paleček, Michael Janík, Hana Zagorová, Petra Černocká, Jitka Molavcová, Jiří Korn, Miroslav Horníček, Miloš Kopecký, Karel Šíp, Jaroslav Uhlíř, Eva Olmerová, Jiří Dědeček a desítky dalších.

Foto © Milan Wäagner

Foto © Petr Novák

SU6474-2

Supraphonline

TŘI OŘÍŠKY PRO POPELKU

VYCHÁZÍ KOMPLETNÍ FILMOVÁ HUDBA KARLA SVOBODY

Právě v těchto dnech vyšla kompletní nahrávka filmové hudby Karla Svobody z pohádky *Tři oříšky pro Popelku* v nové delší verzi, ve věrné interpretaci, s původní náladou a současným zvukem. Český národní symfonický orchestr pod taktovkou dirigenta Jana Chalupického hraje Karla Svobodu.

V roce 2018 slavíme 45 let od premiéry snímku *Tři oříšky pro Popelku*. Naše nejoblíbenější filmová pohádka vznikla v roce 1973 v koprodukci československých a německých filmařů. Snímek režiséra Václava Vorlíčka je populární v řadě zemí světa. Nejen kvůli tomuto výročí vzniká nová nahrávka kompletní filmové hudby Karla Svobody v provedení Českého národního symfonického orchestru. Hudba skladatele Karla Svobody se významně podílí na úspěchu filmu. Melodie a motivy znají desítky milionů posluchačů na celém světě.

Nová nahrávka neztrácí nic z původní nálady, zachovává věrnou interpretaci, a přitom přináší novou zvukovou kvalitu. Delší stopáž, více hudebních čísel a originální nahrávka písničky „Kdepak, ty ptáčku,

hnízdo máš?“ s Karlem Gottem jako bonus. Jde o tzv. Complete Music Score, tedy o nezkrácenou nahrávku veškeré hudby z filmu, doslova celé notové partitury. Titulem si zároveň připomínáme nedožitých 80. narozeniny Karla Svobody.

„V roce 2015 se film *Tři oříšky pro Popelku* zařadil mezi světová filmová díla, která jsou s obrovským diváckým ohlasem uváděna s doprovodem velkých symfonických orchestrů, neboť nejen filmové dílo samotné, ale právě výjimečná filmová hudba si takové uvádění plným právem zaslouží. Poprvé jsme takové uvedení připravili ve spolupráci s německou agenturou v roce 2015 a od té doby se opakují každoročně. V období adventu 2018 *Popelka* potěší diváky celkem dvadvacetkrát, kromě německých měst i ve Švýcarsku a v Rakousku.

České premiérové uvedení se konalo v roce 2017 na Soundtrack festivalu v Poděbradách a pražskou premiéru připravujeme na 11. prosince 2018 v Obecním domě v Praze, tedy v předvečer Karlových nedožitých 80. narozenin,“ říká Jiří Paulů z nakladatelství ProVox Music Publishing, s. r. o., které zastupuje autorská práva Karla Svobody.

Album vychází v době, kdy se slavná česká filmová pohádka vrací k divákům a posluchačům hned v několika nových podobách. Jevištní premiéru má i originální pohádková show „*Tři oříšky pro Popelku*“, která diváky přenesla do známého pohádkového příběhu nejen prostřednictvím hereckých výkonů známých osobností v čele s Pavlem Trávníčkem, ale také díky jedinečné výpravě s množstvím kostýmů, kouzel a jevištních efektů.

V den vydání kompletní filmové hudby z pohádky *Tři oříšky pro Popelku* vychází také album pohádek pro malé i velké posluchače s názvem *Popelka* a další pohádky. Nejznámější české pohádkové příběhy vyprávějí Libuše Šafránková, Pavel Trávníček a další. Ústřední dvojice z filmu *Tři oříšky pro Popelku* se v nahrávacím studiu vrátila k českým pohádkám, slavným i díky filmovému zpracování – *Tři oříšky pro Popelku*, *Malá mořská vila* a *Třetí princ*. Album doplňuje i dramatizovaná pohádka *O Popelce* s Janou Preissovou, Janou Hlaváčovou, Viktorem Preissem a Ludkem Munzarem.

Foto © Jaromír Kománek

SU 6546-2

Supraphonline

R. Banga, L. Přichystalová, J. Dvořák, J. Onder

Supraphonline

KDO ZACHRÁNÍ PIŽDUCHA?

AUDIOKNIHA VTIPNÝCH POHÁDEK OD HVĚZD STARDANCE

U vydavatelství Supraphon vychází audiokniha netradičních, vtipných pohádek a písniček pro pobavení i poučení od populárních hvězd soutěže StarDance. Autory jsou oblíbený tanečník Jan Onder, známý z pořadu Taneční hrátky s Honzou Onderem a jeho maminka, psychologka Zuzana Onderová. Hudbu složil Radek Banga, známý jako Gipsy.cz.

Sedmnáct pohádek načetli Onderovi herečtí kolegové Lukáš Pavlásek, Dana Batulková, Jiří Dvořák, Zuzana Onderová a Lumíra Přichystalová. S nimi se spřátelil při účasti v soutěži StarDance. Tam poznal i autora hudby Radka Banga. Známy hiphoper, vystupující pod pseudonymem Gipsy.cz, na nahrávce kromě hudby také načetl jednu pohádku.

Hlavními hvězdami roztomilých, lehce netradičních a vtipných pohádek jsou většinou zvířátka – myšky, prasátko, rybka, ježek, vrabčák, ale i malý dráček nebo chlapec Honzik, klokani či skřítek Pižduch. Díky odvaze, přátelství, chytrosti a vzájemné

pomoci dopadnou všechny pohádky dobře, třebaže jsou malí hrdinové postaveni před tvrdé zkoušky a ohrožují je zákeřní, závistiví a líní tvorové ze zvířecí říše. Atmosféru mimořádných pohádkových příběhů dokresluje scénická hudba a vyprávění doplňuje i jedna zpívaná píseň.

„Pižduch je nedobrý trpaslík, hlavní hrdina poslední pohádky, kterou napsala moje maminka. Slovo Pižduch je tak úžasné, že jsme ho dali do názvu. Kdo ho zachrání a jak ta pohádka dopadne, se dozvíte, když si poslechnete naši krásnou audioknihu, ze které se moc a moc radujeme. Velmi si vážím toho, že knihu načetli tak super lidi, navíc profici ve svých oborech

s krásným přednesem,“ říká o audioknize autor Jan Onder.

„Psát hudbu k Pižduchovi pro mne byla úplně nová zkušenost. Je to jiné než napsat popovou písničku. Člověk totiž musí navodit hudbou tu správnou atmosféru a to není snadné. Nicméně doufám, že se mi to povedlo. Můj sen je napsat hudbu pro celovečerní film a skřítek Pižduch mi to tak trochu splnil,“ doplňuje k nahrávce tvůrce hudby Radek Banga.

Audiokniha Kdo zachrání Pižducha vychází na CD i digitálně.

R. Banga, L. Pavlásek, J. Onder

ČESKÁ KNÍŽATA A KRÁLOVÉ OŽÍVAJÍ V NOVÉ AUDIOKNIZE

Zábavná i poučná. Taková je nová supraphonská audiokniha Příběhy českých knížat a králů. Vznikla na základech stejnojmenné knihy Aleny Ježkové, která vyšla už před několika lety a byla čtenářsky nesmírně úspěšnou. Podobně úspěšná bude bezpochyby i její zvuková podoba. Vedle skvělého textu k tomu jistě přispěje i skvělá herecká sestava, která se u jejího vzniku sešla. Ze stříbrných kotoučků (jde o trojalbum) se linou hlasy Jana Potměšila, Kristýny a Jenovéfy Bokových a Kryštofa Rímského. A k tomu pečlivě vybraná středověká hudba v prvotřídním podání. Nad novým audipočinem jsme se sešli se všemi protagonisty.

Nejdříve mluvíme s autorkou, spisovatelkou Alenou Ježkovou.

Váš vztah k historii bude jistě velmi vřelý, je to tak?

Ano, formoval se ve mně už od dětství. Vyrůstala jsem ve staré Praze, na rohu Staroměstského náměstí, a dodnes na Starém Městě žiju. Pro mě jako pro dítě, které tu vyrůstalo v 70. a 80 letech, bylo to prostředí podstatné. Odmala jsem znala Prahu sice tmavou a k návštěvníkům nevlídnou, ale plnou tajemství. Když dnes pozoruji proměny centra města, je zcela jiné, než tenkrát, ale to tajemství tu je pořád ukryté. Musí se hledat, ale historie se tady člověka dotýká stále. Na každém kroku.

Která historická období patří k vašim nejoblíbenějším?

Pořád mě fascinuje středověk. Středověk není jen temným obdobím, jak bývá popisován ve zjednodušených učebnicích; je to taky doba mystiky, velké duchovní síly a nádherného umění. Středověk nemůžeme nikdy úplně poznat, protože myšlení lidí

bylo tehdy úplně jiné, než to naše dnešní. To mě vzrušuje. Oproti středověku dnes žijeme nesmírně rychle. Nejsme zvyklí na to, že neexistuje ochrana proti nakažlivým nemocem, neumíme si představit, že existovalo něco jako morové rány, kvůli kterým vyhynula celá města. Že byly kruté války. Země nebyla moc osídlená, nebylo tu mnoho cest. Středověk mám ráda, často ho studuju. I když vím, že do tehdejšího myšlení se asi nikdy úplně nemůžu dostat.

A vaše oblíbené osobnosti?

O jedné z nich píšu v knize, která se stala předlohou audioknihy: je to Anežka Česká. Celý život žiju v blízkosti jejího kláštera. Je to místo, které jednak dodneska dýchá jejím odkazem, jednak je určitým tajemstvím, které ve svém životě zanechala. To tajemství zesiluje třeba fakt, že dodneska se nenašly ostatky téhle významné světice a současné princezny.

Z vaší knihy (a tudíž i audioknihy) vyplývá, že jsme v dějinách měli

i spoustu zajímavých a silných žen, které významně ovlivnily české dějiny. Namátkou: Anežka Česká, Božena, Eliška Přemyslovna, Jitka...

Určitě, byly to i české královny. Je ale pravda, že jejich vliv nebyl tak viditelný, jako u mužů. Anežka Česká mezi nimi má opravdu výlučné místo, protože tím, že byla princezna, si mohla dovolit mnohem více. Současně ale šla obrovským příkladem. Založila klášter a vstoupila do řádu, který byl ten úplně nejchudší. V tom řádu si byly všechny ženy rovné – ty, které přicházely z chudých poměrů měly stejné postavení jako královské dcery. To bylo pro tehdejší královskou Evropu naprosto nevídané. Její příklad vlastně oťásl celou šlechtickou Evropou. Ona se snížila na úroveň, že bude sloužit chudým. To nebylo obvyklé. A byla i vzdělanou ženou. Dopisovala si s papežem, dopisovala si se samotnou svatou Klárou. Upravovala podmínky řehole klarisek na střeoevropské poměry. V Itálii, kde klarisky žily, bylo zcela jiné podnebí, než u nás. Anežka si tedy na papeži vyprosila povolení,

že sestry v jejím klášteře Na Františku nemusely v zimě chodit bosy, jak to na důkaz kajicnosti bylo zvykem třeba v Itálii.

Kolik jste si toho do knihy vymyslela, vyfantazírovala?

Vždycky se držím historických faktů, ale některé soukromé situace, u kterých nemůžeme dokázat, že se staly, si samozřejmě vymýšlím. Úkolem spisovatele je ukázat i velké historické postavy jako lidi. Některé konflikty, třeba válečné nebo milostné, se přitom dají úspěšně předpokládat. Když člověk ví, co se dělo, dialogy si může docela klidně vymyslet. Každou svou historickou knihu ovšem nechávám jednou, někdy i dvakrát, číst historiky, aby byla všechna fakta v pořádku a nedošlo k matení.

Na nahrávce audioknihy se podílejí skvělí herci a zní tu dobová hudba; podílela jste se na jejich výběru?

Ne. Vždycky se nechávám překvapit. Jde už o moji druhou spolupráci s bezvadnou režisérkou Naďou Dvorskou, vím, že ona to

Jenovéfa Boková

vždycky udělá skvěle a na ono překvapení se těším. Naďa mi sice posílala v průběhu vzniku alba na ukázkou různé zvukové souboje, ale mně se nepovedlo je otevřít. Cédečko jsem tak do jeho vydání neslyšela. Ale myslím si, že je to tak správně. Autor textu by neměl vstupovat do tvůrčího procesu, do kreativity lidí, kteří na základě knihy udělají něco živého. Kdo ji převede do života. Doslova do života.

Prožíváte to, když slyšíte svůj text jako audioknihu?

To je legrační. Od chvíle, kdy dopíšu knihu, do okamžiku, kdy vznikne audiokniha, uplyne třeba i několik let. V té době jsem už plná jiných projektů, nové knihy vydávám tak jednou za rok, za dva, navíc jsem se od historické literatury v poslední době trochu vzdálila. Takže na zvukovou podobu své knihy se vždycky moc těším – a někdy svoje texty skoro nepoznávám. Říkám si: aha, to jsem vlastně napsala já! Jsem překvapená. Má to ale tu výhodu, že je na sebe můžu nechat dopadat jako normální čtenář. Místy; samozřejmě ne úplně všechno. Občas se přece jenom poznávám...

Při práci na audioknize se ve studiu sešly i oblíbené herečky, sestry Kristýna a Jenověfa Bokovy. Jak se vám četl text Aleny Ježkové – šel vám, jak se říká, dobře do pusy?

Jenověfa: Ano. Bylo to rychlé, já osobně tam mám krátké texty. Mluvím Anežku Českou, a chvilku mi trvalo, než jsem našla tu správnou polohu a intonaci, tu správnou osobnost ve mně. Když jsme to všechno s paní režisérkou našly, šlo to ráz na ráz.

S textem se pracovalo dobře. Je napsaný citlivě, člověk se do něj může vcítit a současně se dozví něco nového z historie.

Kristýna: Pro mě to byla první zkušenost čistě s mluveným slovem, s prací na audioknize. Byla jsem z toho nervózní; přece jenom nemám studovaný hlas a o to zodpovědněji jsem k té věci přistupovala. Měla jsem trochu strach, ale pracovalo se mi dobře. Text je velmi přístupný, člověku připomene historii a řekne mu něco nového. Navíc jsou v něm i emocionální pasáže, které můžou vyvolat emoce té doby, a to mi přijde hezké. Ale celkově to pro mě bylo těžké – jak jsem řekla, na audioknize jsem pracovala poprvé.

Máte v dějinách nějaké oblíbené osobnosti?

Jenověfa: Ve škole jsem měla nejraději moderní dějiny, dobu po první světové válce. Z hlubší historie mě pak určitě bavila Johanka z Arku. Pro mě to vždycky byla statečná žena. A měla jsem ráda i svatou Anežku. Pamatuji si, že jsme ji ve škole hodně probírali. Teď se mi to hezky propojilo a zhmotnilo tím, že jsem ji mohla namluvit. (smích)

Myslíte si, Jenověfo, že máte s Anežkou něco společného?

(váhání) No – pomáhání ostatním, to v sobě asi se sestrou máme obě po otci, ale bohužel nejsem tak svatá jako ona. To v žádném případě. Anežku obdivuji, i když stejná nejsem.

Herec Jan Potměšil pracoval na audioknize se zkušenostmi se ztvár-

ňováním některých velkých historických postav z jeviště svého divadla. Ani v práci na audioknihách není zdaleka žádným nováčkem. K historii tedy máte, předpokládám, kladný vztah...

Jasně, mám moc rád historii a určité pátrání v ní, hledání a dotýkání se jí. Při práci na audioknize jsme se dotkli počátku věků u nás, 9., 10. století a dál. Speciálně období gotiky mě velice zajímá a vzrušuje, z hlediska osobností a dějů, které se daly u nás i ve světě. Z osobností, které audiokniha zaznamenává, mě oslovuje příběh Karla IV. Je fascinující, jak dokázal tenhle člověk komunikovat s okolím. Byl vzdělaný, uměl spoustu jazyků a dokázal dělat kroky, které jsou veskrze pozitivní a pokrokové. Přitom jeho život byl nesmírně dramatický a dobrodružný. On sám ale dokázal všechny tragédie a pohromy, které se na něj řítily, svými vlastními schopnostmi, duchovním rozměrem a vnitřní silou překonat a vyjít z nich v podstatě vítězně. Je to obdivuhodná postava.

Jak se vám pracovalo s textem Aleny Ježkové?

Co jsem zažil při natáčení, bylo fascinující. Díky textu jsem měl při natáčení pocit, že jsem najednou s těmi postavami v jedné místnosti, že se ony děje dějou kolem mě. Že jsou ty osobnosti živé a já jsem s nimi, vedle nich, byt v naší hluboké minulosti. Prostě že se s nimi můžu ztotožnit, můžu s nimi dýchat, souhlasit s nimi nebo nesouhlasit, prožívat jejich vzlety a pády, mluvit s nimi. Ten text se četl výborně, je napsaný živou, kultivovanou a přesnou češtinou.

Na konečné podobě audioknihy mají velký podíl i režisérka Naďa Dvorská a zvukař Ivan Mikota. Jaká s nimi byla spolupráce?

Přístup paní režisérky byl nesmírně vlídný, a její vedení geniální. Díky ní a samozřejmě i díky Ivanu Mikotovi se nám podařilo vyladit atmosféru, ve které jsme měli pocit, že ty příběhy se dějí před naším mikrofonem. Že je žijeme a mikrofon je zaznamenává. Stalo se třeba, že jsme některé věci, které jsme měli už dávno natočené, přetočili. Postupně jsme se totiž dostali dovnitř příběhů a ty se nám tak najednou četly úplně jinak. To mě hluboce zasáhlo. Jsou to silné příběhy, které patří k našemu životu, k naší zemi, k našim dějinám.

Svou troškou do audioknižního mlýna přispěl i herec Kryštof Rímský, známý především z divadla a taky z několika televizních seriálů. Kryštofe, jak jste zvládal ponor do nehlubších českých dějin?

Ve škole do nás vždycky ládovali historií bez souvislostí a emocí, museli jsme se ji biflovat. Tady, v Příbězích českých knížat a králů, ale lidi, kteří žili před staletími, skutečně ožili. Souvislosti přicházely samy, události pro nás byly pochopitelné. To se pak všechno i líp pamatuje.

Takže práce na audioknize Příběhů českých knížat a králů pro vás asi byla i poučná...

Určitě. Navíc mám dojem, že politika je dnes v zásadě stejná, jako byla tehdy. Stojí na stejných principech, i když se dneska používají jiné prostředky, než meče.

SU6463-2

Supraphonline

Alena Ježková

TAJEMNO KOLEM NÁS NENÍ VŮBEC TAJEMNÉ

Nová audiokniha Dr. Maškové se sice jmenuje Tajemno kolem nás, po jejím poslechu se ale tajemno bude pomalu vytrácet. Známa psycholožka a průkopnice alternativní medicíny posluchačům předkládá jakéhosi průvodce po přírodní léčbě. Radí, co, kdy a jak. Řeč je o bylinkách, esencích, kamenech, stromech... Přehledně, srozumitelně.

Text načetla paní doktorka s populární herečkou Naďou Konvalinkovou, o muziku se postaral relaxačně-esoterický hudební matador Robert Jiša. Všichni dohromady udělali z nahrávky mimořádnou záležitost. A se všemi třemi jsem se nad audioknihou sešel k rozhovoru.

Tahle audiokniha není relaxačním cédéčkem, byť hudba Roberta Jiši by k tomu mohla vést. Jde o průvodce alternativní medicínou. To byl od začátku váš cíl?

Dr. Mašková: Ano, takhle to od začátku mělo být. První vydání knihy, která se stala předlohou cédéčka, nám v roce 1993 křtila paní Květa Fialová. Kniha i cédéčko popisují alternativní přístupy, které člověka uvádějí do souladu s přírodou. Mluví se tu o významu barev, o důležitých aromaesencích, Bachových esencích, stromech, rostlinách... Popisujeme tu alternativní způsoby léčeni, které by měl člověk vyzkoušet před tím, než sáhne po chemických lécích.

Vydat původní knihu ve zvukové podobě byl váš nápad?

Dr. Mašková: Ne, tahle myšlenka vznikla v Supraphonu. Pan producent doktor Alan Piskač nazval moji knihu esoterickou

bibli přírodních způsobů léčení a říkal, že by byla zajímavá i jako audiokniha – pro laiky, pro posluchače.

Kde tedy, podle vás, najde uplatnění – komu je především určena?

Dr. Mašková: Samozřejmě těm, kteří nemohou číst, ale obecně nejširší veřejnosti. Určitě hodně poslouží i maminkám s dětmi, které do svých ratolestí nechtějí ládovat chemické medikamenty, alespoň trochu se orientují v alternativní medicíně, a raději sáhnou po bylinkách a dalších přírodních způsobech léčení.

Těch je přitom hodně...

Dr. Mašková: Ano, třeba fytotherapie, Bachovy esence, ale v knize píšou třeba i o využití modré žárovky, tedy modrého světla, ke zmírnění horečky. Maminky v takových případech asi sáhnou i po jiných formách léčby, ale při současném použití těch alternativních je vyléčení mnohem rychlejší.

Text na cédéčku s vámi čte Naďa Konvalinková; její volba nebyla náhodná...

Dr. Mašková: Naďa Konvalinková byla velkou kamarádkou paní Květy Fialové. Na zmíněný křest v roce 1993 nemohla přijít,

byla pracovně zaneprázdněná, ale s Robertem Jišou jsme si říkali, že bychom ji měli do našeho konání vtáhnout. Naďa má navíc k alternativním způsobům léčby blízko a o esoteriku se zajímá.

Takže jste, paní Konvalinková, s přijetím téhle nabídky asi dlouho neváhala!

Naďa Konvalinková: Jasně, že ne. Už dávno mě totiž zajímají práce s energiemi, zajímám se o reiki, shamballu a další podobné záležitosti. Práce na audioknize je tak dalším rozšířením mého povědomí o stromech, kamenech, barvách, Bachových esencích... A taky, hlavně, je to knížka o lásce – a láska je největší silou vesmíru. Spolu s myšlenkou. V knize paní doktorky Maškové se člověk dozví, co všechno naše myšlení ve vesmíru způsobuje.

Jaké máte osobní zkušenosti s alternativními způsoby léčby?

Naď Konvalinková: Samozřejmě využívám kameny, které mi dodávají energii. Mám je i ve džbánu s vodou, křišťál vám vodu vyčistí a ta pak má úplně jinou chuť. Využívám i stromy a jejich léčivé účinky. Dělam si čaje z bylinek. Alternativní způsoby léčby využívám hojně. Velký přínos naší

audioknihy je v tom, že se z ní člověk dozví, jak přesně postupovat, co kdy používat. I já jsem tyhle záležitosti využívala v minulosti intuitivně, něco se člověk dozvěděl od babiček... Kniha paní Maškové je ale přesným návodem, jak si pomoci.

Musela jste se při načítání textu paní Maškové herecky mírnit?

Naďa Konvalinková: Asi ne. Snažila jsem se číst a mluvit co nejpřirozeněji, s tím nábojem, který to potřebuje.

Paní doktorko, měla jste nějaké speciální zadání pro Roberta Jišu?

Dr. Mašková: Ne, on už je v esoterní hudbě velmi zkušený a spolu už jsme udělali spoustu projektů. Nechala jsem to tedy na jeho intuici a inspiraci textem.

Jaká tedy ta vaše intuice a inspirace byla, pane Jišo?

Robert Jiša: Protože jde o audioknihu, hlavní věc byla, abych svojí muzikou moc nepřekážel posluchačům ve vnímání textu a informací. Musel jsem v sobě tedy sebrat disciplínu a hrát jemně a tiše, aby hudba nebyla na obtíž.

Liší se hudba k takovému projektu od hudby k čistým relaxacím?

TAJEMNO KOLEM NÁS

PhDr. Miroslava Mašková

SU6476-2

Supraphonline

Robert Jiša: V principu moc ne. To, jak funguje relaxační hudba, mě naučila paní Mašková. Když jsme spolu začínali, ona mě vedla. Několik měsíců nám trvalo, než jsem dokázal udělat relaxační hudbu podle jejích představ. Od té doby se řídím jejími zásadami. Ve chvíli, kdy zachovávám těch pár pravidel, která jsem pochopil, už není manévrovací prostor příliš velký. Hudba, kterou podle těchto zásad tvořím, je tedy podobná – jak k relaxacím, tak i k téhle audioknize. A postupem doby jsem dospěl k tomu, že už se za to nestydím. Naopak si myslím, že to tak je dobře.

Dr. Mašková: Princip relaxační hudby je v tom, že běží v kruhu, a vždycky, když se ten kruh skončí, běží ve spirále. No a spirála je symbolem života. DNA jsou dvě spojené spirály. Při relaxační hudbě má být člověk v klidu, nerozrušovat se. V jednoduchosti je krása. Když mi Robert poslal ukázky hudby k audioknize, slyšela jsem v ní, a skrze muziku i viděla, plující oblaka, vycházející slunce, šum stromů, bylo v ní všechno, co se v přírodě nachází a děje. V tom je ostatně esoterická muzika důležitá.

Jaké máte zkušenosti s alternativní léčbou vy, pane Jišo?

Robert Jiša: Jsem na cestě. Dám příklad s kameny. Nejsem ještě tak daleko, že bych konkrétní kameny používal ke konkrétním situacím, ale učím se vnímat hlouběji jejich vibraci. Koneckonců i vibrace všeho ostatního v přírodě. Příroda je plná vibrací. Barvy jsou vibrace, tóny jsou vibrace... Všechno to jsou frekvence, a ty mezi sebou mají různé interakce. Všechno vede někam nahoru. Sám pro sebe se snažím najít velký obraz takového matrixu, kde všechno se vším souvisí. To je takový můj osobní vývoj.

Když vše se vším souvisí, máte, paní Naďo, pocit, že souvisí i muzika Roberta Jiši s textem a vaším hlasem? Že to sedí dohromady?

Nad'a Konvalinková: Určitě. Když jsem poprvé slyšela kompletní nahrávku, byla jsem okouzlená. Naše průvodní slovo bylo muzikou úžasně povzneseno někam dál, hudba celou věc uvedla do nádherného polklidu, do meditačního pocitu. To, co říkáme, muzika nádherně zvýraznila.

Paní Mašková, v audioknize říkáte, že chcete lidi zbavit strachu z alternativní medicíny. Máte pocit, že je ten

strach v posledních letech menší, že jsou lidé alternativním terapiím stále více otevření?

Dr. Mašková: Určitě. Působím i jako psycholožka a když za mnou lidé přicházejí, tak proto, že mají nějaké potíže. A vždycky je za tím určitý strach. Na světě vládou dvě nejdůležitější emoce, které stojí proti sobě: strach a láska. Strach je tma, nevědomost. A láskou myslím tu bezpodmínečnou lásku, kde je všechno v harmonii. Od toho se odvíjí, jak je člověk zaměřený. Život je spojen se střídáním polarit a protikladů. Zacentrovat se v srdečním centru, kde je ta harmonie – to se musíme naučit. Žít někde v průsečíku těch polarit. Příklad. Když je na jedné straně pýcha a na druhé pokora, pak někde na středu vznikne zdravé sebevědomí. Ale tomu se člověk musí učit. Třeba prostřednictvím meditací nebo relaxací. To je velmi důležitá psychohygiéna, kterou bychom měli pravidelně provozovat. Je potřeba se pročistit, zbavit se negativních emocí. Tomu má pomoci i moje kniha a teď i nová audiokniha.

Ralaxace samozřejmě nelze poslouchat v autě, obzvlášť ne při řízení. Jak

je to v tomto ohledu s audioknihou Tajemno mezi námi?

Dr. Mašková: Tu klidně v autě poslouchat můžete. Jelikož je ale řidič plně zaměstnán silničním provozem, asi se úplně neponoří do obsahu audioknihy. Aby ho mohl více vnímat, více se soustředit, je lepší poslechnout třeba doma před spaním. Pak všechny informace lépe zutilkuje.

A v jakém rozpoložení byste si audioknihu pustili vy?

Dr. Mašková: Jde o to, aby člověk měl chuť, náladu, čas a prostor. Pak si to užije. To platí i o mně.

Nad'a Konvalinková: Já bych si k téhle audioknize sedla do křesla, dala si pod nohy stoličku, zapálila svíčky, zavřela oči a vnímala její obsah.

Robert Jiša: Člověk musí být správně naladěný. Třeba mně jdou do hlavy informace líp dopoledne, přestože jinak jsem noční pták. Když jsem s tímto textem pracoval, nejlíp jsem si ho uvědomoval právě dopoledne. Večer už jsem totiž unaven, a tenhle text není z těch, u kterých bych si úplně odpočinul. Potřebuju mít trochu sílu. Takže pro mě nejlépe v dopoledním rozpoložení.

Foto © Lukáš Kaderáček

RADEK BABORÁK OKOUZLENÍ MOZARTEM

Nová nahrávka Radka Baboráka s jeho Baborák ensemble není určena puristům z řad muzikologů. Pokud ale milujete spontánní muzicírování v té nejvybranější společnosti, pak je tato nahrávka rozhodně pro vás! Radek Baborák například neváhá upravit si nevyužitou větu ze symfonie pro doplnění chybějících částí nedokomponovaného hornového koncertu. Ovšem, po pravdě, cožpak přesně totéž neudělal nesčetněkrát sám Mozart? Z dochovaných fragmentů zde tímto způsobem vznikly hned dva „nové hornové koncerty“. Do kontextu objevování krásně zapadá mnoha záhadami opředená Koncertantní symfonie pro čtyři dechové nástroje s orchestrem, K 297 b. Ta je zde nahraná v Baborákově úpravě pro původní mozartovské obsazení.

S Radkem Baborákem jsme si o novém albu popovídali chvíli před jeho slavnostním křtem, který proběhl den před oficiálním vydáním na CD a také v digitálních formátech – včetně zvukově nej kvalitnějšího Hi-Res.

Pane Baboráku, jak se vyvíjel Váš vztah k Mozartovi?

První opravdovou skladbičkou, kterou jsem hrál na lesní roh, byla 2. věta z Mozartova Koncertu pro lesní roh č. 3. To mi bylo asi devět let a v ten moment se vlastně začal vytvářet můj vztah k jeho hornovým skladbám. Faktem je, že jsou to právě Mozartovy koncerty, které jsou povinným repertoárem na soutěžích nebo konkurzech, takže jsem měl období, kdy jsem je měl tak trochu „přebrané“. To mi bylo tak dvacet, a v té době jsem tedy více hrál skladby klasických autorů jako Joseph Haydn, Antonio Rosetti, Jan Václav Stich-Punto, František Pokorný, Carl Stamc, atd. Když jsem se ale vrátil k Mozartovi, tak jsem s jistým časovým odstupem zjistil, jak výjimečně skládal i pro lesní roh. S malým množstvím not dokáže najít v každém nástroji nové charakter a netušené zvuky. Je tam mnoho fantazie a barev, které se z partitury dají vytušit a každý malý fragment je pro mne mnohem cennější než celé koncerty méně známých autorů.

Mnoho let jste strávil především v německy mluvících zemích. Když byste měl srovnat přístup k interpretaci Mozartovy hudby právě tam a tady v Čechách. Jak byste ty rozdíly popsal?

Myslím si, že v interpretaci skladeb klasicistního období jsou ty rozdíly nejmenší. Charakteristiky jednotlivých národů to samozřejmě trochu ovlivňují a dá se předpokládat, že třeba italský Mozart bude živější, německý bude, více zemitější a podobně. Ale u klasicistní hudby jsou nejvíce slyšet všechny detaily a její řád, preciznost, artiklace, intonace a frázování jsou nekompromisní pro všechny interprety. A přes všechnu stylizaci, musí „klasika“ zůstat živá, humorná a radostná, plná překvapení a s nábojem, který jí dodává „štapání“ ostinata. Jednoduchými tématy připomínají rychlé věty rock and roll - rozložený akord na začátek a pak už to jede!

V rámci alba jste novou nahrávku neváhal upravit si nevyužitou větu ze symfonie pro doplnění chybějících částí nedokomponovaného hornového koncertu. Jsou to, řekněme, Vaše skladatelské začátky?

V žádném případě bych neuměl dokomponovat Mozarta, ale někteří skladatelé a hudební vědci se o to s různým úspěchem pokusili, což není novinkou dnešních dnů,

ale jak víme na příkladu pana Süssmeyra, dělo se tak bezprostředně po mistrově úmrtí.

Třeba v první větě koncertu E dur napsal Mozart asi šedesát prokomponovaných taktů, pak 12 taktů se sólem lesního rohu a pak to znenadání končí. V současnosti existují různá „zakončení“. A tak je tomu i u dalších skladeb, které se dochovaly fragmentárně. Svou invenci mohu uplatnit u kadencí a mám radost, že čím více hraji Mozarta, tím snadněji mě napadají, i když to jsou třeba jen různé variace. Pro každé CD nebo větší turné pak jednu, dvě kadence pozměním. Můj zásah do Mozarta spočíval tedy v tom, že jsem zkompletoval jeho nedopsané, nebo poztracené skladbičky a vybral k nim nějaké části z jeho raných děl. Listoval jsem kompletním vydáním symfonií a našel jsem jednu pomalou větu ze symfonie, kterou sám Mozart nepovažoval za tak excelentní a nahradil ji jinou. Vydavatel ji dal do notového materiálu pouze jako doplněk. To jsou tedy místa - ty doplňky partitury, kde já hledám a jejichž znovuzrození a přeinstrumentování snad neohrozí Mozartův odkaz ani vkus hudebníků, posluchačů a odborníků.

Kromě členů Baborák Ensemble jsou na albu i další výteční hráči na dechové nástroje. Můžete nám je představit?

Ano, velmi rád. Na natáčení jsem pozval hoboistku Claru Dent-Bogányiovou (sólobojistka Berlínského rozhlasového orchestru), flétnistu Waltera Auera (sóloflétnista Vídeňských filharmoniků) a fagotistu Bence Bogányho (profesor na Hudební akademii v Hannoveru). Jsou to všichni špičkoví hráči, se kterými jsme přáteli, a to nejen díky tomu, že se nám spolu dobře hraje, ale že máme podobné názory a vkus. Neméně podstatným hostem byl legendární hráč na lesní roh Radovan Vlatković, který je od roku 2014 čestný člen Královské akademie hudby v Londýně.

Máte už teď v hlavě další hudební projekt, který byste rád natočil?

Když bychom ještě zůstali u Mozartovy hudby, tak bych velmi rád pokračoval, protože se nám velmi zalíbila spolupráce s Radovanem Vlatkovićem. To další album by tak mohlo být pro dva lesní rohy s doprovodem. Rád bych natočil třeba málo známá Divertimenta nebo skvělý Hudební žert pro lesní rohy. V záloze mám ještě jedno Rondo nebo Larghetto z klarinetového kvintetu a také jeden nápad pro dva lesní rohy a orchestr. Myslím, že za všechny členy Baborák ensemble mohu říci, že se velmi na pokračování spolupráce se Supraphonem těšíme!

BOHUSLAV MARTINŮ ČÍM LIDÉ ŽIJÍ

K nejvýznamnějším počínům v oblasti vážné hudby letošního podzimu bezesporu patří vydání nahrávky pastorální opery Bohuslava Martinů *What Men Live By* (Čím lidé žijí) ve skvělém nastudování Jiřího Bělohlávky s Českou filharmonií a s celou řadou významných sólistů. Nahrávku vydal ve světové premiéře Supraphon v polovině října.

Jiří Bělohlávek (1946–2017) byl významným světovým ambasadorem díla Bohuslava Martinů. Jen pro Supraphon natočil na čtyři desítky jeho symfonických, koncertních a jevištních děl, mnohé z nich s přívlastkem světové premiéry. Navzdory rozsáhlým plánům představuje tato nahrávka současně vrchol i závěr Bělohlávkovy pozoruhodné diskografie ze skladatelova díla. Premiérová nahrávka pastorální opery *What Men Live By* (Čím lidé žijí) vznikla ze tří koncertních provedení v prosinci 2014. Nastudování si vysloužilo nominaci na cenu The International Opera Award.

Libreto této pastorální opery vytvořil

Bohuslav Martinů na základě anglického překladu povídky Lva Nikolaje Tolstého *Kde je láska, tam je i Bůh* (1885). Místo původního názvu, odkazujícího ke gregoriánskému hymnu *Ubi caritas*, zvolil Martinů univerzálnější název jiné Tolstého povídky *Čím lidé žijí*. Opera poprvé zazněla v roce 1954 na letních hudebních kurzech v Interlochen (Michigan). Britská BBC uvažovala v roce 1955 o televizní produkci opery, ke které však nedošlo. Premiéru televizního zpracování v režii Jiřího Nekvasila měli možnost zhlédnout návštěvníci až letos v září na Mezinárodním televizním festivalu Zlatá Praha.

Nahrávka Jiřího Bělohlávky s Českou filharmonií je prvním profesionálním záznamem této působivé operní jednoaktovky Bohuslava Martinů a mohla by ji pomoci dostat se opět do hledáčku operních domů. *What Men Live By* (Čím lidé žijí) vychází na CD společně se Symfonií č. 1 nahanou v lednu 2016. Snímek doplňuje dříve vydané symfonie č. 3–6 a byl součástí zamýšleného, žel nedokončeného kompletu pozdního symfonického díla Martinů.

Bělohlávkovo spojení s Českou filharmonií v posledních pěti letech jeho života bylo velmi šťastné období pro obě strany a dalo rozvinout novým kvalitám ve zvuku

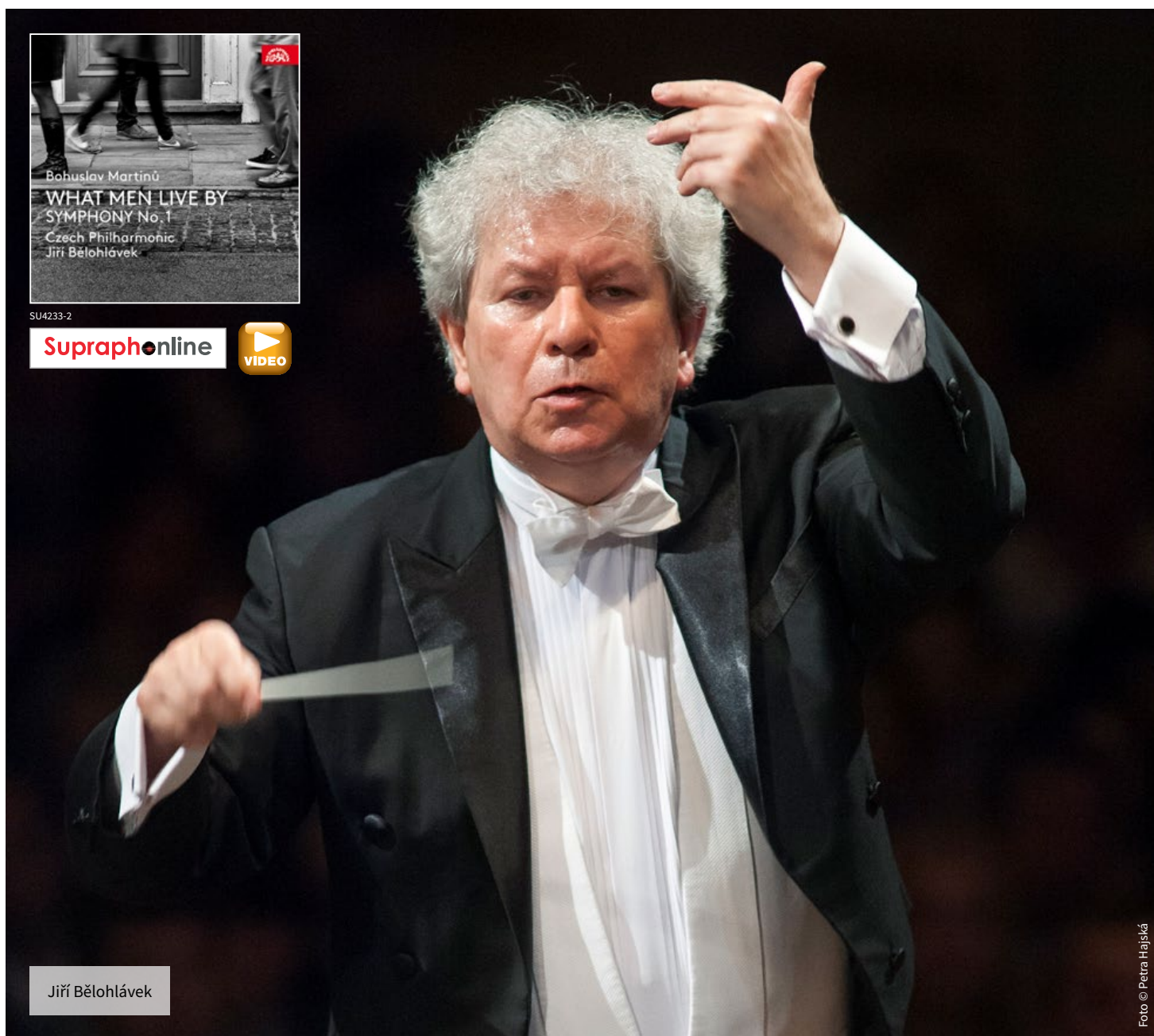
orchestru. Nahrávka, kterou vydává Supraphon na CD i v digitálních formátech zůstane živým dokladem této zcela výjimečné lidské a umělecké konstelace.

***What Men Live By* (Čím lidé žijí, H 336, 1952) – jednoaktová pastorální opera podle povídky L. N. Tolstého „Kde je láska, tam je i Bůh“. Symfonie č. 1 H 289 (1942). V nahrávce účinkují: Ivan Kusanjer, Petr Svoboda, Jan Martinič, Lucie Silkenová, Ester Pavlů, Jaroslav Březina, Josef Špaček (vypravěč), Lukáš Mareček. Martinů Voices, sbormistr Lukáš Vasilek, Česká filharmonie, dirigent Jiří Bělohlávek**

SU4233-2

Supraphononline

Jiří Bělohlávek

Foto © Petra Hajsá

REDAKCE: Vladan Drvota, Lukáš Kadeřábek, Marek Šulc, Tomáš Pilát a David Landštof / grafická úprava: Marek Šmidrkal

KONTAKT: SUPRAPHON, a.s., Palackého 740/1, 112 99 Praha 1, tel. (+420) 221 966 604, fax (+420) 221 966 630
promotion: promo@supraphon.cz; obchodní oddělení: obchod@supraphon.cz

www.supraphon.cz

www.youtube.com/supraphon

www.facebook.com/Supraphon

www.plus.google.com/+supraphon/